זרע קודש — זכור

במד' זכור את אשר עשה לך עמלק כו' הה"ד געֶרת גוים זה עמלק דכתיב ראשית גוים עמלק כו' אבדת רשע זה עשו כו' אמר ר' לוי שני גוים בבטנך שני ראשית גוים בבטנך ראשית גוים עמלק וכתיב קודש ישראל לה' ראשית תבואתו כו' הנה מצינו שמרע"ה הגם שהי' מבחר הבריאה עכ"ז לא ביקש מאתו ית"ש רק מתנת חנם כמ"ש חז"ל ע"פ ואתחנן כו' מוחנותי את אשר אחון כו' הי"ג מדה"ר שמקורם משם אהי' שהשם זה מורה על כשעלה ברצונו הפשוט לברוא העולם ואמר י"ת אברא העולם ואהי' לאלקי לנבראים ואז תיכף בהשם הקדוש הזה והרצון הזה הי' מקור הי"ג מדה"ר כמו שמצינו בספרים שאמרו לפניו י"ת בתחילת הבריאה והלא האדם הוא עתיד למחטי קמך והשיב י"ת וכי למגנא אנא נק' רחום וחנון כו' נמצא שהבריאה בראשית הי' ע"י מקור י"ג מדה"ר שבלעדי זאת לא הי' אפשר להיות בריאה מטעם הנ"ל נמצא שתיכף שעלה ברצונו הפשוט לברוא העולם שהי' אז שם אהי' כנ"ל תיכף הי' ע"י י"ג מדה"ר והם ראשית הבריאה והנה אבותינו אי"ו חפרו המקור י"ג מדה"ר ופתחו את המקור הזה להמשיך משם תמיד ולכן הר"ת משמותם גי' אהי' והס"ת משמותם הוא בק"ם חילוף שם שדי שמורה על סוף הבריאה שאמר י"ת לעולמו די רומז שהאבות המשיכו מראשית שהוא שם אהי' מקור הי"ג מדה"ר עד סוף שאמר לעולמו די ומהאבות נתפשט שפע הקדושה לענפי הקדוש' הם הי"ב שבטים שהם נגד י"ב גבולי אלכסון להתפשט הקדושה בהם ולכן אבות עה"כ גי' שמע כי תיבת שמע מורה על יחוד כמ"ש בספרים וכן מצינו וישמע שאול את העם שקבצם ונתיחדו לרמז שמהאבות נמשך לנו אמונה בהיחוד וקדושה ליחדו ית"ש ביחוד והם פתחו לנו מקור הי"ג מדה"ר מוחנותי את אשר אחון כנ"ל ע"י שידעו שאין להם אצל הבורא ב"ה כלום רק הכל במתנת חנם ועי"ז שהחזיקו עצמם בבחי' סוף ועקב כמו הרגל שהוא סוף עי"ז המשיכו מאור שברא י"ת ביום הראשון וגנזו לצדיקים לעתיד לבוא ע"ד שכ' במ"א שאור ה' גי' רגל וז"ש מאין יבוא עזרי ע"י שמחזיק עצמו לאין עי"ז עזרי מעם ה' שממשיך אור ה' כנ"ל מתנת חנם מוחנותי את אשר אחון והנה כה"ג הי' נושא את החשן על לבו וכתוב עליו בחנינותו ומתלבש ברחמנותו ובחסידתו בהי"ג מדה"ר ויושפע שפע רב על ענפי הקדושה הי"ב שבטים והר"ת מהשבטים גי' תקכ"ח ונכתבו לזכרון לפניו ית"ש כמ"ש ונשא אהרן את שמות בנ"י על לבו כו' לזכרון לפני ה' תמיד וכן בשתי אבנים שבהם כתיב אבני זכרון לבנ"י ונשא אהרן לפני ה' לזכרון כי בתי' זכור נרמז המשכה הנ"ל מאור ה' ע"י שמחזיק עצמו בבחי' רגל כנ"ל כי זכור גי' רגל ואור ה' כנ"ל והכל ע"י שממשיך עי"ז ממקור י"ג מדה"ר שהם ראשית הבריאה כנ"ל ועי"ז מכניע וממתיק את הדינים שהם ג"כ בחי' ראשית כמ"ש חז"ל בתחילה עלה במחשבה לבראות במדה"ד כנ"ל ועי"ז נכנע עמלק שנקרא ראשית גוים שיש לו אחיזה בראשית הנ"ל כמ"ש במ"א וז"ש כי רגע באפו כו' רגע ר"ת ראשית גוים עמלק הם באפו עליהם שורה הדינים תרדוף באף ותשמידם וחיים ברצונו בחי' י"ג מדה"ר משם אהי' שהי' בראשית כשעלה ברצונו הפשוט לברוא העולם משם ממשיכין ישראל חסדים עלינו ודינים על שונאינו כי הרצון הי' רק להטיב לישראל שהם עיקר הבריאה ישראל עלו במחשבה וזוכרים בה' תמיד ע"י שמחזיקים עצמם לאין ויודע איש ישראל שכל תנועותיו ודיבוריו ומעשיו נקשרים בחפץ הבורא ב"ה ומצד עצמו הוא אפס ואין ולכן רגל גי' זכור כנ"ל כי מי שמחזיק עצמו לבחי' רגל כנ"ל עי"ז זוכר בה' תמיד ועי"ז מכניע קליפת עמלק כנ"ל ע"י שמחזיק בהראשית הי"ג מדה"ר לבקש משם מתנת חנם וז"ש במד' זכור כנ"ל הה"ד ראשית גוים כו' געֶרת גוים כו' געֶרת ר"ת "ראשית "גוים "עמלק "תמחה שע"י שמחזיק בזכור שגי' רגל ממשיך על ישראל מאור ה' כנ"ל ועל עמלק וכל הרשעים דינים וז"ש המדרש שני ראשית גוים בבטנך כו' ובאבוד רשעים רינה ורב טוב לבית ישראל אמן:

וע"ד הנ"ל שזכור גי' רגל מורה על הכנעה וענווה כי עמלק גי' רם שהוא גיאות ואדם שמתגאה הוא ע"י שהיצה"ר מכניס בקרבו רוח שטות מקליפות עמלק שגי' רם ונעשה בעצמו בגדר ברי' ונעשה חשוב אצל עצמו ובאמת צריך האדם שיהי' בבחי' ונחנו מה וידע שהוא בעצמו אין ואפס וז"ש זכור את אשר עשה לך פי' אשר עשאך שתהי' חשוב בעיניך ע"ד הוא עשך ויכוננך וזהו ע"י אשר קרך בדרך עבודתו ית' בקרירו' בלא חמימות ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים דאל"כ לא הי' יכול להכניס בך הגיאות ובזה מדויק כיון שאח"כ מדבר לנוכח אשר קרך למה אמר לך רק ע"ד הנ"ל ואמר והי' בהניח כו' תמחה את זכר עמלק לא תזכור המעש"ט שעשי' וכדומה ותורה שלמדת שלא יהי' לך גיאות עי"ז לא תשכח ענין זה שצריך למחות הגיאות ע"י זכירתך מה שלא היית ירא אלקים כנ"ל ובזה מתורץ שלכאורה קשה ממ"נ כיון שאמר שימחה מלזכור אותו כלל איך לא ישכח הך כנ"ל:

גם פי' תמחה את זכר עמלק שלא יהי' לך זכרון גיאות ממצות שעשית לא תשכח לעבירות שעשית לקיים וחטאתי נגדי תמיד ויעשה תמיד תשובה ע"ז עד שיזכה לכ"ט:

וי"ל עוד פי' והי' בהניח כו' תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח שקשה להבין משמעות הפ' כנ"ל שמתחלה אמר תמחה את זכר עמלק משמע להמחות זכרו בל יזכור עוד ולא יפקד ולא יעלה עוד על לב לעולם כמו שאנו מתפללין ומח שמו וזכרו ונמח זכורו מלהזכירו וא"כ איך אמר הכתוב לא תשכח כיון שכבר לא זכר ממנו ונמחה זכרו כמ"ש מקודם רק הנה כתיב בס' שעמלק רומז לכוחו' הס"א והיצה"ר המפתים את האדם לעבירה והנה כתיב בס' שצריך לעשות תשובה על עוונותיו עד שלא יזכור עוונותיו כלל ועל מה יהי' עושה תשובה עוד כיון שנמחה זכר העבירות מלבו וכדי להבין הסימן הזה שכיון שאינו זוכר עוד עוונותיו הסימן שכבר נמחלו לו ואין צריך עוד לעשות תשובה הוא כי מה שאדם זוכר דבר הוא מטעם שנחקק הדבר ההוא במוחו וכל זמן שהחקיקה של דבר ההוא במוחו זוכר הדבר והתשובה הוא ע"י חרטה מלשון בחרט אנוש הפי' שהחרטה צריך להיות שיחרוט ויחקוק בעומק אחר החקיקה ההוא שהי' נחקקים העבירות במוחו ולהסיר אותם משם ולכן אמרו חז"ל ג"כ אם עשית חבילות עבירות עשה חבילות של מצות כנגדם שהיא ע"ד כתב על גבי כתב שאינו ניכר הכתב הראשון כלל רק כתב האחרון רק צריך לחקוק מקודם ולחרט הכתב מהחקיקה ראשונה ואח"כ לכתוב על גבי מקום ההיא כתב אחר וז"ש בספרים שהעוונות והמצות נזכרים ונכתבים במצח האדם ששם המוח ושם נחקקים ולכן כשעושה תשובה עד ששוכח העוונות מזכרונו זה מורה שכבר עשה תשובה כראוי ועשה חרטה שלימה לבטל החקיקה של העבירה ולכן נתעלם ונשכח מזכרונו שבמוח שהי' שם החקיקה שלה וז"ש תמחה את זכר עמלק כנ"ל שתעשה תשובה עד שימחה מהמוח שלך זכרו של כח העבירה שע"י יצה"ר רק נתנה לנו התוה"ק עצה שלא ישב אדם ויסור מלבו העבירות וידמה בנפשו עי"ז שעשה תשובה כראוי כנ"ל ע"י הסימן שנשכח ממנו העבירה ובאמת זה הסימן אינו רק אם נשכח ממילא אבל הוא הי' מקיים וחטאתי נגדי תמיד רק מעצמו נשכח ממנו זה סימן שנמחל לו אבל לא ביושב ומסירם מלבו וז"ש תמחה את זכר עמלק כנ"ל ואז תדע שכבר די בתשובך ובתנאי שלא תשכח שלא תעשה אתה פעולה לשכחה רק אתה תמחה תמיד העוונות בדמעות עיניך וחרטה כנ"ל עד שממילא תמחה את זכר עמלק והנה באמת אחז"ל אלמלא הקב"ה עוזרו לא הי' יכול לו רק ית' נותן יד לפושעים ורוצה בתשובתם ומחזיר לבם לתשובה רק שהאדם צריך להתחיל לטהר והבא לטהר מסייעין אותו ובזה מתורץ שהכ' אומר פעם תמחה ופעם אומר מחה אמחה רק ע"ד הנ"ל שהאד' בעצמו צריך להתחיל למחות כח היצה"ר וית"ש אומר אמחה ואסייע לתשובתו: